

KELOĞLAN MASALI - DÜDÜK HELVA

Bir varmış, bir yokmuş. Bir işte çalışmayan, gezip dolaşmayı seven bir Keloğlan varmış. Bu Keloğlan komşu kasabada gezerken, tellanın sesini duymuş:

” Ey ahali, duyduk duymadık demen, yola çıkıverin hemen, menekşe sokağında, yengenin konağında helva günü yapılıyor. Buyrun davetlisiniz, gelin helva yersiniz. ”

Tellalın söylediklerini duyan Keloğlan soluğu yengenin konağında almış. Konağın bahçesinde ateşler yakılmış, kazanlar kaynıyormuş. Yengenin kocası, konağın dayısı bir seçici kurul oluşturmuş. Dayı, on kişilik seçici kuruldan en akıllı gördüğü Keloğlan'ı kurul başkanı seçmiş.

Dört kazan başında dört yarışmacı varmış. Bunlardan ikisi adam, ikisi kadınmış. Helvalar piştikten sonra tabaklar dolusu helva dağıtılmış. Keloğlan her birinden birer tabak olmak üzere dört tabak helva yemiş. Üstüne iki bardak su içmiş. İnsanoğlu açken dünyaya karamsar, tokken gülümser bakarmış. Keşke haftanın yedi günü, yedi konakta böyle ziyafet verilse. Bugün burada helva, yarın başka yerde dolma, öbür günler köfte, pilav, börek, çörek, kek. Karnım tok olduktan sonra neden çalışayım. Yer, içer, yatar, keyfime bakarım, demiş Keloğlan, anlatmış, durmuş.

Sonunda karar anı gelmiş. Seçici kurul toplanmış. Konak sahibi yenge dokuz oy almış. Keloğlan, hepsi güzeldi ama hocanın helvası bir başka güzeldi diyerek, Nasreddin Hoca'ya oy vermiş. Hey gidi Nasreddin Hoca, hey! Senin yaptığın helvayı yerken tahta kaşığı kırılardan oy alamadın. Fakirsin ya, ağzınla kuş, elinle balık tutsan yaranamazsın.

Keloğlan, Nasreddin Hoca'ya oy vermiş ama dayı araya girmiş:
” Olmaz Keloğlan, Nasreddin Hoca'ya oy versen ne olacak? Bugün buradan oyların tamamını alan bir birinci çıkacak. Nasreddin Hoca'ya boş ver, yengeye oy ver. ”

Keloğlan'ın kararlı olduğunu gören dayı:

” O zaman seçici kurulla birlikte Dağ Dede'ye gidelim. Dağ Dede'nin oyu yarışmayı sonlandırırsın. ” demiş ve Dağ Dede'nin yaşadığı mağaraya gidilmiş. Dağ Dede, dayının dedesiyymiş. Yüz dört yaşındayımış ama uzun saçı ve bir metrelik sakalı karayımış. Hani derler ya, ak sakallı dede, oye değilmiş. Onun saçını ve sakalını odun kmuruyle boyadığı rivayet edilirmiş.

Dağ Dede dört tabak helva yemiş ve üstüne dört bardak su içmiş. Dayının hanımını işaret edip yenge demiş. Dayı, oradakilere otuz iki dişini göstermiş. Konak sahibi yenge oyların hepsini alarak birinci ilan edilmiş. Konağın bahçesine gelince, karar, alkışlarla, doğrusu buydu, sözleriyle karşılanmış.

Keloğlan bu can sıkıcı ortamda daha fazla kalamayacağını anlayıp konaktan ayrıldıktan sonra toprak yolda uzun süre yurumuş.

” Ben istesem de bu düzene ayak uyduramazdım, diye duşunmuş. Konduğu tasın şeklini alan su gibi, girdiği ortamda renk değiştirip bukelemunlaşan insanları sevmiyorum. Yalvarsalar da bir daha bu konağa gelmem.

Ne yengenin helvasını yerim ne dayının yüzünü gorurum.

Ne kimsenin önünde eğilirim ne de zoraki alkışlarım.

Ben buyum işte, benim adım Keloğlan.

Kendisine efendi dememi isteyen dayıya güler geerim.

İnsan büyük, yüce, görkemli bir varlıktır.

Bütün insanlar eşittir, insanlar arasında fark yoktur.

Ne demek oye efendimiz, kim kimin efendisi.

İnsan başkasının değil, kendi kendisinin efendisi olmalı.”